

Marszałek
Województwa Mazowieckiego
ul. Jagiellońska 26, 03-719 Warszawa

Warszawa, 18 kwietnia 2024 roku

OS-WP-II.310.

DECYZJA NR 469/24/OS

Na podstawie art. 34 ust. 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r., poz. 236) przedstawiam

stanowisko

w którym interpretację, przedstawioną przez X, co do zakresu i sposobu stosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r., poz. 433), w sprawie dotyczącej ustalenia że Wnioskodawca nie jest wprowadzającym do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych obowiązany do ponoszenia corocznej opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 ww. ustawy w przypadku sprzedaży na stacjach paliw napojów (kawa, herbata, czekolada itp.) w kubkach na napoje z logo, które są kupowane przez polskiego dystrybutora od zagranicznego producenta, bez składania zamówienia na ich wytworzenie przez Wnioskodawcę – uznaję za prawidłową.

UZASADNIENIE

Pismem z 29 lutego 2024 r. (data wpływu: 4 marca 2024 r.) X, zwana dalej Stroną lub Wnioskodawcą, działającą przez pełnomocnika, złożyła wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej w trybie art. 34 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców, co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r., poz. 433), zwanej dalej „ustawą o opłacie produktowej”, w sprawie dotyczącej ustalenia czy Wnioskodawca jest wprowadzającym do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych obowiązany do ponoszenia corocznej opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 ww. ustawy w przypadku sprzedaży na stacjach paliw napojów (kawa, herbata, czekolada itp.) w kubkach na napoje z logo, które są kupowane przez polskiego dystrybutora od zagranicznego producenta, bez składania zamówienia na ich wytworzenie przez Wnioskodawcę.

Do wniosku zostało dołączone pełnomocnictwo oraz potwierdzenie opłaty skarbowej za pełnomocnictwo.

Pismem z 7 marca 2024 r. znak: OS-WP-II.310.X wezwano Stronę, na podstawie art. 34 ust. 7 Prawo przedsiębiorców o uzupełnienie braków wniosku, m.in. w zakresie uregulowania opłaty za wydanie interpretacji w wysokości 40 zł. Pismem z dnia 18 marca 2024 r. Wnioskodawca uzupełnił wniosek, w tym przekazując potwierdzenie uiszczenia opłaty za wydanie decyzji interpretacyjnej zgodnie z art. 34 ust. 6 Prawa przedsiębiorców.

Stan faktyczny przedstawiony przez Stronę:

„Spółka jest przedsiębiorcą prowadzącym sieć stacji paliw, w ramach której sprzedaje swoim klientom (użytkownikom końcowym) napoje w kubkach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego na których widnieje znak towarowy Spółki („Kubek z logo”). Kubek z logo spełnia przesłanki Ustawy, w zakresie klasyfikacji go jako produktu z tworzywa sztucznego – wskazanego w załączniku nr 9 Sekcja I pkt 4 Ustawy, co do których Ustawa nakłada obowiązek

uiszczania opłat o których mowa w art. 3k ust. 1 Ustawy. W Kubkach z logo sprzedawane są napoje z kawiarki takie jak: kawa, herbata, czekolada i tym podobne.

Kubki z logo dostarczane są do punktów sprzedaży Spółki (stacji) zgodnie z następującym schematem:

- a) Kubki z logo produkowane są w Czechach przez firmę XX (kod podmiotu: XXX) z siedzibą w Pradze („Producent”). Umowę na produkcję kubków zawarła z Producentem spółka X AS z siedzibą w Norwegii.
- b) Producent sprzedaje i dostarcza Kubki z logo spółce Y z siedzibą w Polsce („Dystrybutor”). Dystrybutor samodzielnie zawarł umowę z Producentem. Spółka wskazała Dystrybutorowi producenta, z którym ma zawrzeć umowę. Dystrybutor zamawia określony wolumen Kubków z logo u Producenta, następnie Producent dostarcza je do magazynu Dystrybutora mieszczącego się w Polsce. Faktura za dostawę Kubków z logo do magazynu Dystrybutora wystawiana jest na Dystrybutora, który dokonuje płatności na zasadach określonych między Stronami. Spółka nie posiada dostępu do treści zawartej pomiędzy Dystrybutorem, a Producentem umowy, jednak jak wynika z informacji uzyskanej od Dystrybutora umowa obejmuje zapisy związane z procesem zamawiania, dostawy i dokonywania płatności za zakup Kubków z logo.
- c) Dystrybutor sprzedaje i dostarcza Kubki z logo Spółce. Kubki z logo zamawiane są za pośrednictwem systemu informatycznego (dedykowany sklep internetowy dla Spółki stworzony przez Dystrybutora, który obejmuje szereg produktów niezbędnych do funkcjonowania stacji np. kubki, lub przeznaczonych do dalszej odsprzedaży przez Spółkę np. produkty spożywcze). Zamówienia dokonywane są bezpośrednio przez pracowników stacji należących do Spółki, zgodnie z bieżącym zapotrzebowaniem. Dystrybutor dostarcza Kubki z logo ze swojego magazynu bezpośrednio na stację, która złożyła zamówienie. Płatność za Kubki z logo dokonywana jest w ustalonych pomiędzy Spółką, a Dystrybutorem cyklach w oparciu o faktury VAT wystawione na Spółkę, a obejmujące wszystkie zamówione od Dystrybutora w danym okresie produkty”.

Pełnomocnik Strony, w odpowiedzi na wezwanie z 7 marca 2024 r. znak: OS-WP-II.310.X, uzupełnił wniosek, wskazując, że firma XX nie wyznaczyła autoryzowanego przedstawiciela w Polsce w myśl przepisów art. 8a ustawy o opłacie produktowej oraz że w ramach zawartej ze Stroną umowy firma Y zobowiązana jest m.in. do: utrzymywania stanów magazynowych wskazanych produktów, w tym Kubków z logo, obsługi i realizacji zamówień produktów, w tym Kubków z logo, dostawy produktów, w tym Kubków z logo, do lokalizacji wskazanych przez Spółkę (stacji paliw), reklamacji produktów, sposobów rozliczeń pomiędzy stronami. Rozliczenia pomiędzy spółkami odbywają się w oparciu o cyklicznie wystawiane faktury.

Stanowisko przedstawione przez Stronę:

„Obowiązki, o których mowa w art. 3k ust. 1 Ustawy ciążyą na przedsiębiorcy wprowadzającym do obrotu kubki na napoje w tym ich pokrywki i wieczka. W określeniu „przedsiębiorca wprowadzający do obrotu” zidentyfikować możemy dwie definicje legalne określone w Ustawie:

- definicję przedsiębiorcy określoną w art. 2 pkt 9b, oraz
- definicję wprowadzenia do obrotu określoną w art. 2 pkt 12a.

Spółka nie ma wątpliwości, że w opisywanym we wniosku stanie faktycznym wypełnia znamiona definicji „przedsiębiorcy” – czyli jest przedsiębiorcą w rozumieniu Ustawy, jednak prowadzona przez Spółkę opisana w stanie faktycznym działalność nie spełnia znamion „wprowadzenia do obrotu” zdefiniowanego w Ustawie jako: „rozumie się przez to pierwsze dostarczenie produktu na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatne albo nieodpłatne, do celów dystrybucji, konsumpcji, stosowania lub użytkowania, w tym na potrzeby własne”.

Zdaniem Spółki, w opisanym powyżej stanie faktycznym, Spółka nie jest podmiotem dokonującym pierwszego dostarczenia Kubków z logo na terenie Polski. Takim podmiotem jest spółka Y, dokonująca zakupu Kubków z logo od XX w celu ich dalszej dystrybucji. Y odsprzedaje Kubki z logo Spółce, zakłada na nie swoją marżę oraz wylicza opłatę na transport. [...]

Dany podmiot, aby być uznanym za podmiot objęty zakresem dyspozycji normy określonej w art. 3k ust. 1 Ustawy musi spełniać obie przesłanki:

- być przedsiębiorcą w rozumieniu Ustawy, oraz
- prowadzić działalność polegającą na wprowadzeniu do obrotu w rozumieniu Ustawy.

Zdaniem Spółki, w przedstawionym stanie faktycznym, nie dokonuje ona działań, które mogą zostać uznane za wprowadzanie do obrotu w rozumieniu Ustawy, dlatego nie może być uznana za przedsiębiorcę wprowadzającego do obrotu”.

W niniejszej sprawie należy stwierdzić co następuje:

Odnosząc się do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego przedstawiam stanowisko w kwestii stosowania przepisów ustawy z 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 433).

Zgodnie z art. 3k ust. 1 ustawy o opłacie produktowej przedsiębiorca wprowadzający do obrotu produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienione w sekcji I załącznika nr 9 do ustawy jest obowiązany do ponoszenia corocznej opłaty na pokrycie kosztów:

1. zbierania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju, które wprowadził do obrotu, pozostawionych w publicznych systemach zbierania odpadów, w tym na pokrycie kosztów utworzenia i utrzymania tych systemów, transportu tych odpadów i ich przetwarzania;
2. uprzątnięcia oraz transportu i przetwarzania odpadów powstałych z produktów tego samego rodzaju jak odpady powstałe z produktów, które wprowadził do obrotu.

Produktami takimi, zgodnie z sekcją I załącznika nr 9 pkt 4 ww. ustawy są kubki na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka. Należy przy tym podkreślić, że w tym przypadku mowa jest o pustych kubkach a nie z zawartością (napojem).

Artykuł 2 pkt 9e ustawy o opłacie produktowej definiuje produkty jednorazowego użytku wykonane z tworzywa sztucznego, które objęte są jej przepisami, jako produkty, które są w całości lub części wykonane z tworzyw sztucznych i które nie zostały przeznaczone, zaprojektowane ani wprowadzone do obrotu, tak aby osiągnąć w ramach jego cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie ich w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego były pierwotnie przeznaczone. Przy tym w art. 2 pkt 11aa ustawy o opłacie produktowej definiuje tworzywo sztuczne jako materiał składający się z polimeru w rozumieniu art. 3 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz. Urz. UE L 396 z 30.12.2006, str. 1, z późn. zm), do którego mogły zostać dodane dodatki lub inne substancje i który może funkcjonować jako główny składnik strukturalny produktów końcowych, z wyjątkiem polimerów naturalnych, które nie zostały chemicznie zmodyfikowane.

Wprowadzenie do obrotu definiowane jest w art. 2 pkt 12a ustawy o opłacie produktowej jako pierwsze dostarczenie produktu na terytorium kraju w ramach działalności gospodarczej, odpłatne albo nieodpłatne, do celów dystrybucji, konsumpcji, stosowania lub użytkowania, w tym na potrzeby własne.

Ustawa o opłacie produktowej w art. 2 pkt 9b definiuje przedsiębiorcę podlegającego jej przepisom jako przedsiębiorcę w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r., poz. 236), który importuje produkty, dokonuje wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów lub wytwarza produkty i wprowadza je do obrotu, z wyłączeniem przedsiębiorcy wprowadzającego do obrotu narzędzia połowowe zawierające tworzywa sztuczne i prowadzącego działalność połowową w rozumieniu art. 4 pkt 28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1380/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie wspólnej polityki rybołówstwa, zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 i (WE) nr 1224/2009 oraz uchylającego rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 i (WE) nr 639/2004 oraz decyzję Rady 2004/585/WE (Dz. Urz. UE L 354 z 28.12.2013, str. 22, z późn. zm.), zwanego dalej "rozporządzeniem nr 1380/2013", w tym wprowadzającego do obrotu produkty pod własnym oznaczeniem rozumianym jako znak towarowy, o którym mowa w art. 120 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. - Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 1170), lub pod własnym imieniem i nazwiskiem lub nazwą, których to produktów wytworzenie zlecił innemu przedsiębiorcy.

Powyższa definicja wiąże wprowadzenie przez przedsiębiorcę do obrotu z oznaczeniem umieszczonym na produkcie jedynie w sytuacji kiedy zleca on ich wytworzenie innemu przedsiębiorcy.

Dodatkowo z ww. definicji przedsiębiorcy podlegającego przepisom ustawy o opłacie produktowej wynika również, że jest nim m.in. przedsiębiorca dokonujący wewnątrzwspólnotowego nabycia produktów. Artykuł 2 pkt 11f ustawy o opłacie produktowej definiuje wewnątrzwspólnotowe nabycie produktów jako przywóz produktów z terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej w celu wprowadzenia do obrotu.

Jak wynika z przedstawionego opisu stanu faktycznego, Strona sprzedaje na swoich stacjach paliw napoje w kubkach jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego mających oznaczenie towarowe Strony, które to kubki nabywa od polskiego dystrybutora, który kupuje je od zagranicznego producenta, tym samym wprowadzając je do obrotu na rynek krajowy. Jednocześnie kubki produkowane są w Czechach, a umowę na produkcję kubków zawarła spółka zagraniczna z siedzibą w Norwegii. Następnie dystrybutor z siedzibą w Polsce kupuje kubki od ww. przedsiębiorcy zagranicznego w Czechach, czyli wewnątrzspółnotowo nabywa te kubki.

Z uwagi na powyższe, w tym definicję przedsiębiorcy, jeżeli polski dystrybutor sprowadza do Polski kubki z logo Strony, co zostaje potwierdzone fakturą wewnątrzspółnotowego nabycia, a następnie sprzedaje je Stronie, to Strona nie może zostać uznana za wprowadzającego do obrotu te produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. Nie ma przy tym znaczenia logo widniejące na kubkach, gdyż produkty te nie zostały wyprodukowane na zlecenie Strony. Zatem w przedstawionym we wniosku stanie faktycznym Strona nie dokonuje pierwszego wprowadzenia na rynek polski kubków na napoje, objętych niniejszym wnioskiem. W związku z powyższym Strona nie jest zobowiązana do ponoszenia corocznej opłaty, o której mowa w art. 3k ust. 1 tej ustawy, dla ww. kubków z logo.

Z uwagi na powyższe zdecydowano jak w sentencji.

Powyższa interpretacja przepisów dotyczy przedstawionego przez Wnioskodawcę i przytoczonego w treści decyzji stanu faktycznego i jest zgodna ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej interpretacji. Interpretacja zawarta w powyższej decyzji dotyczy wyłącznie tej indywidualnej sprawy.

Ponadto należy podkreślić, że decyzja interpretacyjna dotyczy wyłącznie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej.

POUCZENIE

Od decyzji służy Stronie prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie, ul. Obozowa 57, 01-161 Warszawa, za pośrednictwem Marszałka Województwa Mazowieckiego w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

Stronie przysługuje prawo do złożenia wniosku o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy.

Przed upływem terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.